

Arrest

nr. 70 377 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Argentijnse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 april 2010 het Rijk binnen en diende op 27 april 2010 een asielaanvraag in. Op 29 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Argentijnse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in de Armeense hoofdstad Jerevan op 6 januari 1988. Uw vader B. L. (O.V. 4.502.910) en uw moeder A. K. (O.V. 4.502.910) namen u en uw broer A. mee tijdens hun vlucht op 25 januari 1995 uit Armenië omdat uw vader bedreigd werd omwille van uw politiek engagement. U kwam op 19 december 1995 in België aan waar uw ouders op 16 januari 1996 een asielaanvraag indienden. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 19 januari 1996 een beslissing tot weigering aan verblijf omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de asielmotieven van uw ouders. In dringend beroep bevestigde het Commissariaat-generaal op 20 juni 1997 de beslissing van weigering van verblijf. Een tweede asielaanvraag werd niet door de Dienst Vreemdelingenzaken in overweging genomen. In 1998 trokken uw vader en moeder met u naar Argentinië, waar u de Argentijnse nationaliteit bekam. U volgde de studies tot informatica-ingenieur. In oktober 2008 brak u echter uw studies af. Op 6 januari 2009 begon u als informaticaprogrammeur bij een internationaal bedrijf, waar u werkte tot januari 2010. U ontvluchtte Argentinië op 10 februari 2010 omdat u na verschillende aanvallen in 2007, 2008 en 2009 op u, uw vader en uw moeder concludeerde dat een bende u dood wenste. U kwam op 13 april 2010 in België aan, waar u op 27 april 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven geheel overeenkomen met de asielmotieven die uw vader en uw moeder op het Commissariaat-generaal verklaarden. Zoals in de beslissing die aan uw vader werd gezonden uiteen wordt gezet werden deze asielmotieven vreemd aan de Conventie van Genève bevonden en is er voor u bij terugkeer naar Argentinië evenmin sprake van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van de subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan u de status van vluchteling noch deze van subsidiaire bescherming worden toegekend. De beslissing inzake de asielaanvraag van uw vader luidt als volgt:

"Allereerst dient te worden vastgesteld dat u noch uw familieleden feiten of elementen aanhalen waaruit zou kunnen blijken dat u Argentinië, het land waarvan u de nationaliteit draagt, verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging, om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de vluchtelingenconventie van Genève of dat u alsnog bij een eventuele terugkeer een dergelijke vrees dient te hebben. U verklaart problemen te hebben gekend met een criminele organisatie die het op u en uw familie gemunt zou hebben. Dit betreft problemen van gemeenrechtelijke aard, waarop de Vluchtelingenconventie niet van toepassing is. De vluchtelingenstatus kan u derhalve niet toegekend worden.

Het reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van de subsidiaire bescherming dat u zou lopen bij terugkeer naar Argentinië hebben u, uw vrouw en uw zoon doorheen de gehoren op het Commissariaat-generaal evenmin aannemelijk kunnen voorstellen.

Er dient immers opgemerkt te worden dat u en uw gezinsleden erg vage verklaringen afleggen over verschillende incidenten die de kern van uw asielrelaas uitmaken.

Over de aanvallen die zowel u als uw zoon te verduren kregen, leggen jullie erg vage verklaringen af. Zo is het opvallend dat uw vrouw haast niets weet te vertellen over dit incident. Ze kan slechts vaagweg zeggen dat u ineengeslagen werd. Van de omstandigheden van het voorval is ze evenwel geheel onwetend. Ook weet ze, net zo min als uw zoon, wanneer in 2008 u aangevallen zou zijn. Of u een klacht indiende naar aanleiding van het incident is haar evenmin bekend. Evenmin kan ze zich herinneren of u de dag na het incident al dan niet bent gaan werken. Uw zoon herinnert zich zelfs de verwondingen niet meer die u aan de aanval overhield (CGVS K. p.4, 5, 6; CGVS G. p.5-6). Dit alles is zeer opmerkelijk en roept twijfels op aangaande de geloofwaardigheid van dit incident. Uzelf moet uw onwetendheid over de aanval op uw zoon dan weer bekennen. Zo weet u niet wanneer uw zoon aangevallen werd of hoeveel maanden er tussen uw en zijn incident liggen. Voorts kan u in het geheel niets vertellen over de omstandigheden van de incident (CGVS L. p.4). Dat jullie kennis van de twee gebeurtenissen die jullie deden besluiten dat een bepaalde bende jullie dood wenste dermate vaag is, roept vele vragen op (CGVS L. p. 5; CGVS G. p.6). Het is immers allerminst geloofwaardig dat u en uw gezinsleden enerzijds Argentinië zijn ontvlucht tengevolge een aantal criminele feiten terwijl jullie anderzijds amper iets over deze incidenten weten te vertellen.

Naast uw povere kennis van de incidenten moet ook uw zo goed als onbestaande kennis van de personen die u vreest, aangekaart te worden. Jullie beweren dat achter de verschillende criminele feiten een bende schuilgaat maar noch u, noch uw echtgenote, noch uw zoon kunnen enige informatie verschaffen over deze bende (CGVS L. p.4, 5; CGVS K. p.3; CGVS G. p.7). Ook enige kennis van de twee jongemannen die door u en uw vrouw geïdentificeerd werden, ontbeert jullie. Zo weet u niet wat er

met de gearresteerde jongemannen gebeurde (CGVS L. p.4). Uw zoon kan niet vertellen of beide overvallers veroordeeld werden en weet niet of hij ze mannen of jongens moet noemen (CGVS G. p.4). Nog markanter dan uw gebrek aan kennis over de bende is het gegeven dat u en uw gezinsleden geen pogingen ondernamen om de identiteit van uw belagers te ontdekken. Hoewel u nochtans nauw betrokken was bij de arrestatie van twee tasjesdieven die, zo gelooft u, deel uitmaken van de bende die u vreest, trachtte u noch uw vrouw of zoon om via het gerecht of politie informatie te verkrijgen over de twee arrestanten of de bende waartoe ze zouden behoren (CGVS G. p.7; CGVS L. p.4). U houdt het er kortweg op dat u het niet deed omdat het niet mogelijk is. Waarom het niet mogelijk zou zijn, maakt u evenwel allerm minst duidelijk (CGVS L. p.5). Uw echtgenote haalt aan dat zij in de onmogelijkheid verkeerde omdat ze thuis zat en dat u en uw zoon het te druk hadden met werk en studies om meer te weten te komen over uw belagers (CGVS K. p.5). Dit is niet ernstig. Dat u besluit Argentinië te verlaten zonder enig idee te hebben van de personen die u vreest en zelfs geen pogingen ondernam om enige informatie over hen te weten te komen, ondergraaft sterk uw aangehaalde asielmotieven.

Ook in de reacties van u en uw gezinsleden op de incidenten geven jullie geen blijk van de vrees waarvan jullie op het Commissariaat-generaal getuigen. Zo is het opmerkelijk dat waar u vreest gedood te worden door een criminele bende en deze bende reeds uw woonst leegroofde, u de vier jaar na het begin van de incidenten tot aan uw vertrek uit Argentinië op hetzelfde adres bleef wonen (CGVS L. p.5). De verklaring van uw echtgenote dat jullie niet van adres veranderden terwijl jullie toch voor jullie leven vreesden, kan geenszins overtuigen. Immers stelt zij dat u desalniettemin dezelfde woonst bleef betrekken uit praktische overwegingen omdat het dicht bij uw werk, school en de Armeense gemeenschap was gelegen, strookt allerm minst met de doodsangst die u naar België zou hebben doen vluchten (CGVS K. p.5). Diezelfde doodsangst ziet zich evenmin weerspiegeld in de andere maatregelen die u ter uwer bescherming nam. Zo heeft u geen hulp gezocht bij de Armeense gemeenschap in uw buurt. Dat het gemeenschapsaspect van Armenen louter zou bestaan uit vrouwen die elkaar op het vlak van de kinderen bijstaan, is erg verwonderlijk gezien de hechtheid die de Armeense diaspora kenmerkt (CGVS K. p.2,5). Ook kan er niet besloten worden dat u op ernstige wijze bescherming van de overheid heeft gezocht. U diende wel een klacht in bij de politie naar aanleiding van de aanval op u, maar in het gevolg dat de politie al dan niet aan uw klacht gaf, bent u niet geïnteresseerd (CGVS L. p.4). Ook uw zoon is er niet van op de hoogte of de politie al dan niet een onderzoek deed na de klachten die u en uw vrouw indienden (CGVS G. p.6). Het is bevreemdend dat u voor uw heil in het buitenland te zoeken niet eerst trachtte na te gaan of de Argentijnse overheid u effectieve bescherming kon verlenen. Doorheen uw respons op de incidenten gedurende de vier jaar dat u na aanvang ervan nog in Argentinië verbleef, kan u allerm minst aannemelijk maken dat u met een dergelijke dreiging geconfronteerd werd.

Tenslotte moet er op gewezen worden dat zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, quod non, er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Argentinië. Er dient immers opgemerkt te worden dat u en uw gezinsleden het niet aannemelijk maken niet op overheidsbescherming te kunnen rekenen. Ondanks uw hierboven aangekaarte desinteresse in de behandeling van uw klachten door de politie kan er uit het asielrelaas van u en uw gezinsleden afgeleid worden dat de politie uw klachten serieus onderzocht. Zo registreerde de politie de inbraak in uw woning en namen ze vingerafdrukken (CGVS K. p.3). Dat de politie uw klacht niet ernstig onderzocht kan derhalve niet beweerd worden. Daarnaast geeft u ook zelf aan dat het politiebureau van uw buurt over u waakte (CGVS L. p.5). Voorts kan er ook op redelijke wijze vanuit gegaan worden dat u zich bij terugkeer naar Argentinië succesvol kan hervestigen. Zowel u, uw vrouw als uw zoon stellen evenwel dat de personen die u vreest u gemakkelijk elders in Argentinië kunnen terugvinden. Jullie slagen er evenwel niet in deze stelling hard te maken, maar houden het bij losse beweringen (CGVS L. p.5; CGVS K. p.5-6; CGVS G. p.7). Uw asielrelaas laat echter het tegendeel van uw these vermoeden. U zou immers geviseerd worden door een bende die u dood wenst maar zich telkens moet beperken tot kleinschalige overvallen en aanvallen. Dat een dergelijke bende er in zou slagen om u tussen 32 miljoen Argentijnen terug te vinden, is erg onwaarschijnlijk.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u het niet aannemelijk heeft weten maken dat u of uw gezinsleden bij terugkeer naar Argentinië een reëel risico op ernstige schade loopt volgens de definitie van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u, uw echtgenote en uw zoon voorleggen kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De identiteitskaart, de nationaliteitsboekjes, het rijbewijs, het document van de Armeense ambassade en de documenten in verband met de studies van uw zoon hebben louter betrekking op de identiteit van u, uw vrouw en uw zoon, zonder zich uit te spreken over de asielmotieven die u inroept. Het proces-verbaal is een loutere registratie van de verklaring van uw echtgenote en kan als dusdanig

niet als bewijs voor de verklaarde asielmotieven ingeroepen worden. De vier foto's tonen u met een verwonding aan uw oog. Doordat de foto's geen enkele informatie verschaffen over de omstandigheden van het incident volstaan ze geenszins om uw asielrelaas te onderbouwen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 1 van het verdrag van Genève en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat de motivatie van de beslissing gebrekkig, onjuist en onvoldoende is en dat commissaris-generaal zich, bij het nemen van de bestreden beslissing, schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik. Verzoeker werpt verder op dat door de bestreden beslissing te nemen het CGVS een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid is gehouden om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker meent tevens dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werden geschonden. Verzoeker verwijst naar rechtsleer.

2.3. Waar verzoeker poneert dat de beslissing met "machtsoverschrijding" is genomen, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker niet toelicht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissing, noch wordt toegelicht op welke onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven de beslissing zou steunen (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519). Dit onderdeel van het middel is, in zoverre al ontvankelijk, ongegrond.

2.4. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van "het principe van goede administratie" is dan ook onontvankelijk nu dit beginsel de Raad niet bekend is.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.7. De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing vast dat verzoekers asielmotieven overeenkomen met diegene die zijn vader en moeder op het CGVS verklaarden. Derhalve werd in hoofde van verzoeker een 'volgbeslissing' ten opzichte van zijn vader genomen. Verzoekers bewering *"dat tot op heden zijn vader noch moeder enige beslissing hebben gekregen"* mist grondslag nu de CGVS de beslissingen inzake verzoekers vader, L. B. (CG 9610346Y) en verzoekers moeder, K. A. (CG 9610346BY) op 30 juni 2011 aan de betrokkenen heeft betekend. Bovendien is dit incoherent met verzoekers argument waaruit blijkt dat hij wel de beslissingen heeft gezien, met name *"Dat bovendien geen motieven opgegeven worden in zake de moeder zodat er zeker op dat punt geen verweer kan worden gevoerd. Dat zeker niet wordt opgegeven welke motieven wat betreft de beslissing van de moeder relevant zouden zijn. Dat in die zin de bestreden beslissing niet gemotiveerd kan zijn."* Hoe dan ook, aangezien in het huidige verzoekschrift enkel beroep wordt ingesteld tegen verzoekers beslissing en niet tegen de beslissing van verzoekers moeder, valt dergelijk verweer buiten het kader van onderhavig beroep, temeer nu verzoeker niet toelicht hoe dit zijn verweer kan verhinderen.

2.8. Verzoeker vraagt tevens de zaak te verwijzen naar een Nederlandstalige kamer met drie leden. Het verzoek is niet gemotiveerd. Er is geen grond voorhanden om de zaak door een driedelige kamer met toepassing van artikel 39/10 van de vreemdelingenwet te laten behandelen.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker voert aan dat het gezin vatbaar is voor vervolging nu de vader en de moeder geen andere taal beheersen dan het Armeens. Verzoeker meent dat zijn ouders in Argentinië werden vervolgd omwille van hun Armeense herkomst.

De Raad stelt vooreerst vast dat dit argument niet opgaat voor verzoeker zelf die *"Armeens, Spaans is vlotter, Engels, ook een beetje Nederlands"* spreekt (gehoorverslag CGVS verzoeker p.3, zie tevens verklaring DVZ nr. 8 *"Spaans, Armeens, Engels en heel weinig Russisch"*) en hij het Spaans als proceduretaal kiest (bijlage 26). Voorts gaat verzoeker hierbij in tegen zowel de beweringen van zijn vader die stelt *"Spaans, Russisch en Armeens"* (gehoorverslag CGVS vader verzoeker, p. 2) te spreken als tegen het feit dat zijn moeder haar CGVS-verhoor in het Russisch aflegde en beweerde *"Russisch, Armeens, Spaans. Spaans niet zo vlot. Ik versta het volledig, praten gaat moeilijk"* (gehoorverslag GCVS moeder verzoeker, p. 1-2). Verzoeker stelt de zaken aldus manifest onjuist voor. Dit tast zijn geloofwaardigheid aan, te meer nu verzoeker nooit een vervolging aanvoerde op basis van de Armeense taal. Dergelijke laattijdige toevoegingen zonder onderbouwing zijn bezwaarlijk ernstig.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet

alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.3. Indien verzoeker stelt dat hij en zijn familie specifiek worden gevisieerd en zij hiervoor Argentinië verlieten, dient hij minstens aannemelijk te maken dat de ingeroepen incidenten plaatsgrepen en ze ernstig waren. Verzoeker kan geenszins stellen dat *“verdere gegevens alsdan niet tot de mogelijkheden behoren”* aangezien hij niet eens geprobeerd heeft informatie te verkrijgen en hij voorts opmerkelijk vaag bleef over de incidenten en zijn verklaringen evenmin coherent waren met deze van zijn ouders. Immers indien de familie met de dood werd bedreigd dan is te verwachten dat concrete veiligheidsmaatregelen werden besproken zowel binnen de familie, de naasten en de politie. De verklaringen hierover op het CGVS dienen hiervan een weerslag te zijn, wat niet het geval is nu ze lacuneus zijn en onverenigbaar. De aangehaalde stress bij verzoekers moeder kan bezwaarlijk verzoekers eigen onwetendheden toelichten. Zo wist verzoeker zeer weinig over de incidenten waarbij zijn ouders waren betrokken. Inzake de incidenten van 2006, 2007 en 2008 *“denkt”* verzoeker enkel dat de politie verwittigd is (gehoorverslag verzoeker CVGS p. 4, p. 5, p. 6), de beroving van 2007 situeert verzoeker *“ik denk in de lente”* van 2007, de aanval op zijn vader van 2008 kan verzoeker niet in de tijd situeren (gehoorverslag verzoeker CVGS p. 6) en evenmin wist verzoeker of zijn familie ooit met de dood is bedreigd (gehoorverslag verzoeker CVGS p. 7). Geenszins kan hieruit blijken dat er sprake was van een bedreiging, laat staan van ernstige problemen of een systematische vervolging. Verder heeft verzoeker naar aanleiding van de overval in 2008 zelfs geen klacht bij de politie ingediend omdat *“Het had geen zin. Ze doen toch niets”* (gehoorverslag verzoeker CVGS p. 4 en p.6), net zo min als naar aanleiding van de aanval in 2009 (vragenlijst DVZ verzoeker, vraag 3.5). Verzoeker weet niet of de politie bij de vorige incidenten, toen zijn ouders wel klacht hadden ingediend, een onderzoek heeft gedaan (gehoorverslag verzoeker CVGS p. 6); hij weet evenmin of de daders van de diefstal in 2006 werden veroordeeld (gehoorverslag verzoeker CVGS p. 4) of wat het resultaat was van het onderzoek van de overval in 2007 (gehoorverslag verzoeker CVGS p. 5). Verzoeker kan dus bezwaarlijk volhouden dat hij dacht dat het geen zin had om naar de politie te gaan indien hij zich niet eens geïnformeerd heeft welk gevolg er aan de diverse vorige klachten waren gegeven, terwijl uit de elementen van het dossier blijkt dat de politie naar aanleiding van de eerste overval in 2006 wel degelijk de tweede dader kon oppakken en verzoekers ouders twee maal gevraagd werden de veronderstelde daders te identificeren (gehoorverslag moeder verzoeker p. 3 en p. 4, tevens gehoorverslag vader verzoeker p. 3). Ook inzake de beroving in 2007 heeft de politie alles geregistreerd en nam ze vingerafdrukken (gehoorverslag moeder verzoeker p. 3, zie tevens gehoorverslag vader verzoeker p. 3). Verzoeker kan dus allerminst staande houden dat de politie niets gedaan heeft of beweren dat er geen effectieve (nationale) rechtsbescherming zou zijn. Derhalve stelt de Raad vast dat er wel degelijk beroep kon gedaan worden op de nationale autoriteiten maar dat verzoeker dit zelf nagelaten heeft bij de overvallen waar hij zelf het slachtoffer van was in 2008 en 2009. Verzoekers asielrelaas blijft bij losse beweringen. Dit haalt de waarachtigheid onderuit van de basis van verzoekers komst naar België.

3.4. Voorts is het verzoekschrift zelf incoherent en gedeeltelijk in strijd met de verklaringen opgenomen in het administratief dossier. Zo beweert verzoeker thans dat al de incidenten gepleegd werden door eenzelfde criminele organisatie terwijl hij eerder niet wist wie de auteurs waren van de incidenten, de incidenten evenmin coherent en geloofwaardig werden aangebracht (*“ik had het gevoel dat ze ons in het oog aan het houden waren”* gehoorverslag verzoeker CVGS p. 4, *“we dachten dat het om een groep ging”*, waarover verzoeker niets meer over kan vertellen, zie gehoorverslag verzoeker p. 7, *“wij dachten het is een hele bende, het is beter dat we het land ontvluchten”*, gehoorverslag verzoekers vader CVGS p. 4) en dit enkel wordt afgeleid uit het enkele feit dat verzoeker en zijn ouders voordien nog nooit problemen hadden gehad (*“ik ben er zeker van dat ons gezin gevisieerd werd want voordien waren er nooit aanvallen tegen ons”* vragenlijst DVZ verzoeker, vraag 3.5, *“omdat we daarvoor nog nooit conflicten problemen hebben gehad”*, gehoorverslag verzoeker p. 5, *“deze incidenten kunnen geen toeval zijn”*, gehoorverslag verzoekers vader p. 5, waarbij deze verder nog eens bevestigt dat hij zich enkel baseert op het feit dat hij en zijn familie vele keren in enkele jaren tijd werden beroofd om te denken dat hij door een bepaalde groep wordt gevisieerd) of omdat de daders beweerdelijk zeiden *“dat ik het opnieuw moest gaan aangeven bij de politie. Alsof ik het al eens was gaan aangeven”* (gehoorverslag verzoeker CVGS p. 5) of *“jullie zijn nog steeds hier, jullie hebben ons aangegeven bij de politie”* (gehoorverslag verzoekers vader CVGS p. 3) of *“ik denk omdat mijn ouders een klacht hadden ingediend nadat ze waren aangevallen”* (gehoorverslag verzoeker CVGS p. 4). Hieruit kan bezwaarlijk een georganiseerd verband of eenzelfde dadersgroep worden afgeleid, te meer daar er geen enkele

concrete of objectieve aanwijzing wordt gegeven. Zelfs indien enig geloof zou worden gehecht, *quod non*, aan verzoekers gewijzigde positie, dan toont verzoeker nog steeds niet aan dat deze problemen het gemeenrechtelijk karakter overstijgen of ingegeven zijn door de gronden bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

3.5. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoekers argumenten inzake het intern vestigingsalternatief niet nuttig zijn nu hij niet aannemelijk maakt te worden vervolgd. Hoe dan ook het gegeven dat zijn ouders zich niet succesvol zouden kunnen hervestigen zonder opgenomen te zijn in de Armeense gemeenschap, overtuigt allerminst en de Raad ziet ook niet in waarom verzoeker en zijn familie dan naar België komen en niet naar Armenië teruggaan waar ze - zoals reeds werd beslist in 1997 en 1998 - geen problemen hadden die een nood aan internationale bescherming konden rechtvaardigen. Immers uit het administratief dossier (stuk 10) blijkt weliswaar dat verzoeker op 27 maart 2008 werd genaturaliseerd tot Argentijn (*Documento Nacional de Identidad*), maar zijn identiteitskaart (uitgereikt op 24 september 2008) stelt nog steeds dat hij tevens de Armeense nationaliteit heeft. Uit verzoekers document van de Armeense ambassade van 4 mei 2004 blijkt immers enkel dat verzoekers inschrijving, in overeenstemming met de in Armenië van kracht zijnde wetgeving, niet verlengd wordt, doch niet dat verzoeker zijn Armeense nationaliteit zou zijn verloren of ontzegd. Integendeel, dit document maakt tevens melding van een Armeens paspoort. Aldus dient verzoeker, nu hij een dubbele nationaliteit heeft en voor zover hij vervolgd zou zijn in Argentinië, zich eerst te wenden tot de Armeense autoriteiten.

3.6. Verzoeker betwist ten slotte de motivering in de bestreden beslissing aangaande de door hem neergelegde documenten. Waar verzoeker stelt dat de foto's stroken met de aangegeven verwondingen, stelt de Raad vast dat de foto's geenszins volstaan om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen vermits ze geen enkele informatie verschaffen over de omstandigheden van het incident. Aangaande het proces-verbaal stelde de commissaris-generaal terecht dat dit een loutere registratie is van de verklaringen van de moeder van verzoeker en als dusdanig niet als bewijs voor de verklaarde asielmotieven kan worden ingeroepen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen bijkomende nuttige argumenten aan. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK